

Vârstnicul Carl B. Pratt
din Cei Șaptezeci

Cele mai prețioase binecuvântări ale Domnului

Pe măsură ce ne plătim zeciuiala cu credință, Domnul va deschide zăgazurile cerurilor și va turna asupra noastră cele mai prețioase binecuvântări ale Sale.

Sunt recunoscător pentru strămoșii neprihăniți care le-au predat Evanghelia copiilor lor, în căminele lor, cu mult timp înainte de a exista seri în familie oficiale. Bunicii din partea mamei mele au fost Ida Jesperson și John A. Whetten. Aceștia au locuit în comunitatea mică din Colonia Juárez, Chihuahua, Mexic. Copiii din familia Whetten au fost învățați prin instruire și prin urmarea exemplului părinților lor.

Vremurile erau grele în Mexic la începutul anilor 1920. Revoluția violentă tocmai se încheiase. Foarte puțini bani erau puși în circulație, majoritatea fiind monede. Adesea, oamenii făceau afaceri prin troc sau schimburi de bunuri și servicii.

Într-o zi, spre sfârșitul verii, bunicul John a venit acasă după ce făcuse un târg și primise 100 de pesos în monede de argint drept câștig al său. I-a dat banii lui Ida, cu instrucțiunile că aceștia urmau să fie folosiți pentru viitoarele costuri ale școlarizării copiilor lor.

Ida a fost recunoscătoare pentru bani, dar i-a amintit lui John că nu plățiseră deloc zeciuiala întreaga vară. Ei nu aveau venit în bani, dar Ida i-a amintit că animalele le oferiseră carne, ouă și lapte. Grădina le oferise fructe și legume din belșug, iar ei făcuseră alte schimburi pentru bunuri care nu implicau bani. Ida a sugerat ca ei să-i dea banii episcopului drept zeciuială.

John a fost puțin dezamăgit, deoarece banii ar fi ajutat mult la educația copiilor, dar a consimțit repede că ei trebuiau să-și plătească zeciuiala. El a dus punga grea la biroul pentru zeciuială și i-a dat banii episcopului.

La scurt timp după aceea, a aflat că un om de afaceri înstărit din Statele Unite, un anume domn Hord, urma să sosească în următoarea săptămână cu mai mulți bărbați pentru a petrece câteva zile în munți pentru a vâna și a pescui.

Bunicul John s-a întâlnit cu grupul de bărbați, nu departe de gara de

tren de lângă Colonia Juárez. El avea numărul necesar de cai de călărie și animale de povară pentru a transporta bagajele și echipamentul de campare spre munte. A petrecut săptămâna care a urmat fiindu-le ghid acelor bărbați și având grijă de tabără și de animale.

La sfârșitul săptămânii, bărbații s-au întors la gară pentru a lua trenul înapoi spre Statele Unite. John a fost plătit în acea zi pentru munca sa și i s-a dat o pungă cu pesos în monede de argint pentru a acoperi celelalte cheltuieli. Odată ce John și bărbații care erau cu el și-au primit plata, John a înapoiat restul de bani domnului Hord, care a fost surprins, întrucât nu se așteptase să mai rămână vreun ban. L-a întrebat pe John pentru a se asigura că fuseseră acoperite toate costurile, iar John i-a răspuns că toate cheltuielile pentru călătorie fuseseră acoperite și că acela era restul de bani.

Trenul a șuierat. Domnul Hord a dat să plece și, apoi, s-a întors și i-a aruncat lui John punga grea cu monede. „Poftim, ia asta și du-o acasă pentru băieții tăi”, a spus el. John a prins punga și s-a îndreptat spre Colonia Juárez.

În acea seară, în timp ce familia s-a adunat după cină pentru a auzi povești despre călătorie, John și-a amintit de pungă, a adus-o și a așezat-o pe masă. John a spus că nu știa câți bani erau în pungă și, pentru a se amuza, au golit punga pe masă – era o grămadă destul de mare de bani – iar când aceștia au fost numărați, suma era de fix 100 de pesos în monede de argint. Desigur, faptul că domnul Hord se hotărâse să facă acea călătorie a fost considerat o mare binecuvântare. John și băieții săi câștigaseră bani buni, dar restul de 100 de pesos le-a amintit de exact aceeași sumă pe care o plățiseră ca zeciuială cu o săptămână înainte.

Pentru unii, aceasta ar putea fi o coincidență interesantă dar, pentru familia Whetten, a fost, în mod clar, o lecție din partea Domnului că El Își amintește de promisiunile pe care le face aceluia care își plătesc zeciuiala cu credință.

Când eram copil, îmi plăcea foarte mult această povestire, deoarece era despre o călătorie de campament cu caii, făcută în munți pentru a vâna și a pescui. Și îmi plăcea foarte mult deoarece ne învăța că, atunci când ne supunem poruncilor, suntem binecuvântați. Există mai multe lucruri pe care le putem deduce din această poveste despre zeciuială.

În primul rând, veți observa că, în acest caz, plata zeciuiei nu a avut legătură cu suma de bani care a reprezentat venitul. Familia Whetten a hotărât să-și folosească primul venit în bani pentru a plăti zeciuiala deoarece trăiseră bine având animale și o grădină roditoare cu fructe și legume. Evident, ei se simțeau îndatorați Domnului pentru binecuvântările primite.

Aceasta ne amintește de ceea ce implică spusele Domnului când întreabă: „Se cade să înșele un om pe Dumnezeu, cum Mă înșelați voi?”.

Oamenii întreabă: „Cu ce Te-am înșelat?” „Cu zeciuiele și darurile de mâncare” (Maleahi 3:8). Da, dragi frați și surori, așa cum și-au dat seama John și Ida Whetten în acea vară, cu zeci de ani în urmă, cu toții suntem îndatorați Domnului. Să nu fim acuzați că Îl înșelăm pe Dumnezeu. Să fim cinstiți și să ne plătim datoriile față de Domnul. El nu cere decât 10%. Integritatea de care dăm dovadă plătinându-ne datoriile noastre către Domnul ne va ajuta să fim cinstiți față de aproapele nostru.

Următorul lucru pe care l-am observat în legătură cu acea poveste este faptul că bunicii mei au plătit zeciuiala indiferent de situația financiară precară a familiei lor. Ei cunoșteau porunca Domnului, au făcut ca scripturile să li se aplice lor (vezi 1 Nefi 19:23–24) și s-au supus legii. Aceasta așteaptă Domnul de la întreg poporul Său. El Se așteaptă ca noi să plătim zeciuiala, nu doar când avem din abundență, nu numai dacă ne rămân bani după ce sunt acoperite cheltuielile, ci așa cum a poruncit El în vechime, din „primele roade” ale venitului nostru, fie că acesta este mic sau mare. Domnul a poruncit: „Să nu pregeți să-Mi aduci pârga secerișului tău și a culesului viei

tale” (Exodul 22:29). Din experiență personală, cel mai sigur mod de a plăti zeciuiala cu credință este de a o plăti de îndată ce primesc orice venit. De fapt, am aflat că acesta este singurul mod pentru a mă asigura că sunt destui bani pentru a plăti zeciuiala integral.

Învățăm de la bunicii mei Whetten că, în ce privește zeciuiala, nu este, de fapt, vorba de bani; este vorba de credință – credință în Domnul. El ne promite binecuvântări dacă ne supunem poruncilor Sale. În mod clar, John și Ida Whetten au dat dovadă de mare credință prin plata zeciuiei lor. Să dăm dovadă de credință în Domnul plătinându-ne zeciuiala. Să plătim zeciuiala întâi, să o plătim în mod cinstit. Să ne învățăm copiii să plătească zeciuiala chiar și din alocație sau din alte venituri, iar apoi să-i luăm cu noi la interviul de sfârșit de an pentru stabilirea zeciuiei ca ei să cunoască exemplul nostru și dragostea noastră pentru Domnul.

Există posibilitatea ca această poveste despre bunicii mei să fie interpretată greșit. Am putea deduce că, deoarece plătim zeciuiala cu bani, Domnul ne va binecuvânta întotdeauna cu bani. Tindeam să cred acest lucru când eram copil. Dar, de atunci, am învățat că nu se întâmplă neapărat așa. Domnul le promite binecuvântări celor care își plătesc zeciuiala. El le promite că va „deschide zăgazarile cerurilor, și [va] turna... belșug de binecuvântare” (Maleahi 3:10). Depun mărturie că El Își îndeplinește promisiunile iar, dacă noi ne plătim zeciuiala cu credință, nu ne vor lipsi cele necesare vieții, însă El nu ne promite avere. Bani și conturile bancare nu sunt cele mai de preț binecuvântări ale Sale. El ne binecuvântează cu înțelepciune pentru a ne administra resursele materiale limitate, înțelepciune care ne

permite să trăim mai bine cu 90% din venitul nostru decât cu 100%. Astfel, plătitorii de zeciuială credincioși înțeleg principiul cumpătării și tind să se bizuie mai mult pe forțele proprii.

Am ajuns să înțeleg că binecuvântările cele mai de preț ale Domnului sunt cele spirituale, iar acestea sunt, de multe ori, legate de familie, prieteni și Evanghelie. Adesea, El pare să ofere binecuvântarea unei sensibilități deosebite față de influența și îndrumarea Spiritului Sfânt, în special în probleme de căsnicie și familie, cum ar fi creșterea copiilor. O asemenea sensibilitate spirituală ne poate ajuta să ne bucurăm de binecuvântările păcii și armoniei în cămin. Președintele James E. Faust a sugerat că plata zeciuiei este „o asigurare excelentă împotriva divorțului” („Enriching Your Marriage”, *Liahona*, aprilie 2007, p. 5).

Plata zeciuiei ne ajută să dezvoltăm o inimă supusă și blândă, o inimă plină de recunoștință care tinde să „[mărturisească] mâna Lui în toate lucrurile” (D&L 59:21). Plata zeciuiei ne încurajează să avem o inimă generoasă și iertătoare, o inimă caritabilă, plină de dragostea pură a lui Hristos. Noi devenim dornici să-i slujim și să-i binecuvântăm pe ceilalți, cu o inimă supusă voinței Domnului. Cei care își plătesc zeciuiala în mod regulat observă că s-a întărit credința lor în Domnul Isus Hristos și că au dezvoltat o mărturie fermă și trainică despre Evanghelia Sa și despre Biserica Sa. Niciuna dintre aceste binecuvântări nu sunt financiare sau materiale în vreun fel, dar ele sunt, cu siguranță, cele mai prețioase binecuvântări ale Domnului.

Depun mărturie că, pe măsură ce ne plătim zeciuiala cu credință, Domnul va deschide zăgăzurile cerurilor și va turna asupra noastră cele mai prețioase binecuvântări ale Sale. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

Vârstnicul Lynn G. Robbins
din Cei Șaptezeci

Ce fel de bărbați și femei trebuie să fiți?

Fie ca eforturile dumneavoastră de a dezvolta însușiri asemănătoare cu ale lui Hristos să aibă succes, astfel încât imaginea Sa să fie întipărită în înfățișarea dumneavoastră și ca însușirile Sale să se manifeste în comportamentul dumneavoastră.

„**A** fi sau a nu fi?” este, de fapt, o întrebare foarte bună¹. Salvatorul a adresat întrebarea într-un fel mult mai profund, făcând din aceasta o întrebare vitală referitoare la doctrină pentru fiecare dintre noi: „Ce fel de oameni trebuie să fiți voi? Adevărat vă spun Eu vouă, tot așa cum *sunt Eu*” (3 Nefi 27:27; subliniere adăugată). Persoana întâi singular, timpul prezent a verbului *a fi* este *Eu sunt*. El ne invită să luăm asupra noastră numele Său și caracterul Său.

Pentru a deveni așa cum *este* El, trebuie să *facem* și noi lucrurile pe care le-a *făcut* El: „Adevărat, adevărat vă spun Eu vouă, aceasta este Evanghelia Mea; iar voi cunoașteți lucrurile pe care trebuie să le *faceți* în Biserica Mea; căci lucrurile pe care voi M-ați văzut pe Mine că le *fac*, pe acelea trebuie să le *faceți* și voi” (3 Nefi 27:21; subliniere adăugată).

A fi și *a face* sunt două lucruri inseparabile. Ca doctrine interdependente, ele se întăresc și se promovează reciproc. De exemplu, credința inspiră pe cineva să se roage și, la rândul ei,

rugăciunea întărește credința celui care se roagă.

Salvatorul i-a criticat adesea pe cei care *făceau* bine fără *să fie* buni – numindu-i fățarnici: „Norodul acesta Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine” (Marcu 7:6). *Să faci bine* fără *să fi bun* înseamnă să fi fățarnic sau să pretinzi că ești ceea ce nu ești – înseamnă prefăcătorie.

În schimb, *să fi bun* fără *să faci bine* reprezintă un lucru fără valoare, la fel cum „credința: dacă n-are fapte, *este moartă* în ea însăși” (Iacov 2:17; subliniere adăugată). *Să fi bun* fără *să faci bine* înseamnă, de fapt, că nu *ești bun* – înseamnă să te amăgești singur, presupunând că ești bun pentru simplul motiv că intențiile tale sunt bune.

Să faci bine fără *să fi bun* – ceea ce înseamnă să fi fățarnic – reflectă o imagine falsă în fața altora, iar *să fi bun* fără *să faci bine* reflectă o imagine falsă față de propria-ți persoană.

Salvatorul i-a muștrăsat aspru pe cărturari și farisei pentru fățarnicia lor: „Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi dați zeciuială” – un lucru